

המוסד, הולידה תקינה שגרמה כמעט ל- שפיקת דמים. היה זה כאשר אמנון אנג'ל, עסקן של גז"ל, ואיש רשימת יחדיו, נתקל במיסדרון בצבייה שידלוביזקי, סטור דנטית המשתייכת לרשימת י"ש.

זה היה בשיא מלחמת-הבחיורה, שהיתה צריכה להכריע בין אנשי י"ש, שהתכוונו לכבוש מחדש את השליטון שממנו סולקו בתחבולה, ובין רשימת יחדיו של המערך וגז"ל, שביקשו לחסום את הדרך בפני י"ש (העולם הזה 1851).

על מה שנאמר בדיק חלוקת הדיעות, צבייה התוקפנית אמרה, לפי גירסת שור- נות: "אתם רשימה של אפסים" או "אתם אפס!" או "אתם אפסים המצביעים לפי הוראות של מיפלגות!"

על כך ענה אנג'ל, לפי הגירסות השונות: "אתם נותנים פתקים לכל ערבי מלוכלך להצביע עבורכם!" או "את מחלקת מיס- פרים לכל ערבי מלוכלך!" לפי כל הגיר- סות, השתמש בביטוי "ערבי מלוכלך".

גרושים לערבים הרגוים, בכך לא נח אנג'ל. בוויכוח אחר בינו ובין סטודנ- טים ערביים, נשאל: "כמה ערבים הרגת?" לפי גירסה אחת השיב: "הלוואי שהיו לי גרושים כמה שהרגתי ערבים!"

ביטויים אלה פשטו בקמפוס כמו אש ביערות הכרמל. הסטודנטים הערביים איימו בהפגנה, אנשי הימין איימו בהפגנה נג- דית. היתה קיימת סכנה שיישפך דם.

לשואו השתדלו אנשים מתונים להשפיע על רשימת יחדיו, שאנג'ל יתפטר או יפטר מהרשימה. אנשי המערך-גז"ל הסתפקו בן התנצלות חצוי פה. אנג'ל נשאר.

שני חברי ועדת-הבחיורה, שרצו אף הם בפיטורי אנג'ל, היו חסרי-אונים. הם הסיקו את המסקנה היהידה שהיתה פתוחה בפני- הם: הם התפטר, וממילא נתבטלו הבחרי- רות שכבר היו בעיצומן. הם יתקיימו בעוד חודשים, בתום הפגרה.

סמורנט בן 37, אולם הדחייה לא תשנה את המצב. בקמפוס החיפאי קיימת מילחמת-אזרחים מתמדת.

מצד אחד עומדים אנשי י"ש, השואבים את כוחם מקואליציה רחבה של סטודנטים ליברליים ושמאליים, ביניהם שתי עתודות איתנות: 400 הערבים הלומדים בקמפוס, ו-300 עולים מדרום-אמריקה, הרגילים ל- סיגנון מארכסיסטי, שהוא שם נרדף ל- קידמה במולדתם.

המנהיג הרוחני של גוש זה הוא ספירו, סטודנט לא-כל-כך צעיר (37). גיל זה אינו יוצא-דופן. כך היה היו"ר היוצא של הסטודנטים בת"א מטעם גז"ל, בן 39.

גילו המופלג של ספירו הירושלמי קשור במקום-לימודיו, כחניך קיבוץ, חסרה לו תעודת-בגרות. במאוחר החליט להשלים את לימודיו. על פי הסכם ארצי מתקבלים סטודנטים כאלה דווקא בחיפה, בירת רמת- הקיבוצים בפתח, כיום לומד ספירו מעיי- המדינה, מבקש לזכות בתואר ב"א.

כנופיות באדר-מינהוף. מול י"ש מתייצב יחדיו, שהיא התגשמות קואליציה דה-הונט במישור המעשי, יריביה קוראים לה "כנופיית באדר-מינהוף". על מישקל קגונית באדר-עופר בכנסת.

יחדיו נתמכת על-ידי כל העיתונות הי- ישראלית, שהכריזה מלחמת-קודש על י"ש השמאלנית, תוך גירת עמודיה בפני תשרי- בות הרשימה המתקפת, לה הודבקו תוויות של מצפן, פתח גרועות מאלה, אחדות- דיעות זו היא שהוגדרה על-ידי ספירו כי "רוחו של נבלס".

אולם אנשי יחדיו לא הסתפקו בכך. הם הדביקו את אותה התווית של עוכרי- ישראל גם לשלוש הרשימות האחרות: רשימת של קיבוצניקים בשם צווחא, רשימת עווד של עולי צפון-אפריקה ורשימת ל"ע (אנשי י"ש לשעבר המתפשים מיפלגה ציונית להתלות בה.)

רק גורם אחד שותק בכל המהומה: נשיא האוניברסיטה, אליעזר רפאל. הוא שמר על שלוה אולימפית.

טבח לוד על מה ועל מי מגן מסך הסודיות המזור?

הכן נרצח בטבח ברוד, האב מת בעיקבות הידיעה

והאם פנתה השבוע ליפאנים, לאחר שמד"א סירב לתת לה פיצויים

את מלחמת העולם השנייה עברה מרים במחנה-המוות בראונסבורק, לאחר השי"ר רור, נישאה. בגרמניה, לשמואל ברקוביץ, יוצא מחנות דכאו ואושוויץ. השניים יצאו לחפש מה נותר להם בעולם. מרים גילתה כי מכל משפחתה העניפה, שרדה רק אחות יחידה.

זוג הניצולים עלה לארץ. שמואל עמל לפרנסת המשפחה כפועל-בניין, עד שי התקבלו הפיצויים מגרמניה. הוא קנה איש- ליו, נכשל בעסקים, נאלץ למכור, קנה בשארית הכסף קיוסק לעיתונים. התמוטט. היה זה בבוקר שלמחרת

אם שכולה ברקוביץ, שאלה טעונה חומר-נפץ

אח שכוד ברקוביץ, "שיראה כל העולם"

ליל-הדמים בלוד, ששמואל ברקוביץ שמע ברדיו כי בנו יהושע, שעבד כאיש-מכס שם, היה אחד מעשרת הקורבנות הישרא- ליים. "אין לנו בן, מרים", זעק האב והת- מוטט.

בריאותו הרופפת של האב התמוטטה לגמרי, ארבעה חודשים לאחר מות הבן, מת גם האב. מרים ברקוביץ, אלמנה ושכר- לה, נותרה עם שני בניה האחרים — אחד מהם נכה ברגליו ומוחו, שאינו מסוגל לשום תעסוקה.

הזמר-נפץ. אשתו של יהושע ז"ל, חווה, ובתו התינוקת קיבלו פיצויים כשאר משפחות הקורבנות — 15 אלף דולר, ואילו האם, שנתורה בודדה וחסרת-כל, רצתה לדעת אם לה לא מגיע מאומה, ולמה, ואם כן — אז כמה.

היתה זו שאלה טעונה חומר-נפץ, כפי שגילתה במהרה. האשה מוכתה-גורל, שי פיצוייה הראשונים מהנאצים נמוגו בחוסר מזל, גילתה שהפעם השנייה בחייה, בה היא נזקקת לפיצויים, היתה קשה יותר.

"הציעו לי במגן-דוד-אדום 1,500 דולר, במקום הפיצויים. כאילו בשביל לסתום לי

את הפה", התמרמרה השבוע, בדירתה כי חולון. "סירבו בכל תוקף לגלות לי לפי אילו קריטריונים חולקו כספי הפיצויים שי- שלחו היפאנים למשפחות הנפגעים. סירבו אפילו לגלות לי אם מגיע לי משהו או לא. אבל אם לא מגיע לי — מדוע החתימו את כלתי, אלמנתו של בני ז"ל, על הצהרה שהיא לא מתנגדת שגם אני אקבל פיצויים?"

אז תפריע, ד"ר יוסף קוט, שעמד כי ראש חלוקת כספי הפיצויים למשפחות, היה עסוק מכדי להגיב על טענותיה של האם השכולה: "הפרעת לי בארוחת-צה- ריים", רטן בפני כתב העולם הזה. "תפנה לאפרתי".

ממלא-מקומו של מנכ"ל מגן-דוד, אלקנה אפרתי, הכחיש בתקיפות כי הציע לאם השכולה 1,500 דולר. לעומת זאת, טען עורך-דינה של מרים, אשר רוט, כי אכן היה מגן-דוד נכון להעניק לה סכום זה.

"כספי מענק שנתקבלו מאורח יפאני", "אני לא זקוקה לגדבה", טענה השבוע מרים ברקוביץ. "מגיע לי 15 אלף דולר, כמו לשאר משפחות הנפגעים — ואני רר- צה סכום זה. במגן-דוד אמרו לי שאקח מהכסף שקיבלו כלתי ונכדתי".

לצינורות אין סמכות. במצוקתה, פנתה מרים ברקוביץ אל ראש הממשלה גילדה מאיר, ביקשה את עזרתה — לא הסוחר-לילה לקבל דולר יחיד שאינו מגיע לה, אלא לאלץ את מגן-דוד לפרסם ברבים את קנייה-המדידה לפיהם חולקו כספי הפיצויים — כדי שתדע רק אם מגיע לה או לא.

ענתה לה לישכת ראש-הממשלה: "הכסף שנתקבל ממשלת יפאן חולק למשפחות- הנפגעים על-ידי ועדה מיוחדת, בהתאם לשיקול-דעתם של חברי-הוועדה. לנו אין סמכות להתערב בדבר".

לעומת זאת, טען אפרתי: "הכסף חולק בהתאם להנחיות הצלב-האדום היפאני, מד"א שימש רק צינור להעברת הכספים. ההנחיות קבעו כי הפיצויים יינתנו לבין- המשפחה הקרוב ביותר של הקורבן — במקרה זה, לאלמנתו של יהושע ברקוביץ — והם מיועדים לכל השאירים. משום כך גם הסברנו לגברת ברקוביץ כי עליה לפנות אל כלתה".

שיראה כל העולם. מה האמת, אם כן? האמנם היו אלה היפאנים שקבעו מי יקבל כמה מהכסף — או ועדה מיסותרית של ישראלים?

מרים ברקוביץ נואשה מלגלות את הי- אמת בארץ, פנתה בימים אלה, באמצעות רוט, אל הצלב האדום היפאני, כדי שי יתערב למען פירסום הקריטריונים הסודיים והענקת הפיצויים המגיעים ללקוחות.

היתה זו הפעם הראשונה, מאז טבח לוד, שהכודר נזרק חזרה אל היפאנים. אמר השבוע נח ברקוביץ, אחיו של יהושע ז"ל: "נחכה עד שנקבל תשובה מהצלב האדום היפאני, או, נעלה לשביתת-שבת אצל ראש הממשלה".

"שיראה כל העולם מה עשו לנו".

מיפלגות

לאן הלכו

המיליארדים כולם?

"הממשלה תומכת כמושקיעים מוזחמים, שעשו כסף כעסקי זנות — בעוד בארץ יוצאות אלפי נערות לזנות בגלל העוני"

עשרים וחמש שנים היו נציגי האופוזי- ציה השמאלית בכנסת מאשימים את הי- ממשלה ב"גול מיליונים מהמוני העם" ו- רוב חברי הכנסת היה מפריע לנאומיהם בכזו, בשבוע שעבר, יצא חברי-כנסת נכ- בד מסיעת מפלגת העבודה עצמה, כשהוא מאשים: "לאן הלכו ארבעה מיליארדים דולר מרכוש העם?"

יצחק בן-אהרון, מזכיר ההסתדרות ו- נביא-הזעם של מפלגת העבודה, דיבר, כי דרכו, דברים מפורשים, היה זה בראיון כי מעריב עם דב גולדשטיין:

"שישים או שבעים אלף משפחות בארץ הזאת, ציבור עצום של מאות אלפים עניים מרודים מתחת לקו הקיום, מתחת לסף הי- דור, אלפי נערות פרושים, בכבישים, בשוליים, אלפי נערות עשירים, מחוסרי כל סיכוי, דור שני לחברות הנוראה של העוני.

קורבן ברקוביץ, למי מגיע, ומה?

"זו ביצה גדולה, מרופפת, מדכאת של עוני ומחסור ואלימות ופשע, וחוסר תקווה, חוסר תקווה".

מהכיס הציבורי לפרטי. האם זו חוצאה של מדיניות, או עניין של כוח עליון? שאל המראיין.

תשובתו הברורה של בן-אהרון: "מדינת יות, מעשי יריאדם". היה זה אותו בן- אהרון שהצביע תמיד בעד על תקציבי הי- ממשלה והביע אמון לממשלה בכל דיון משקי או חברתי שהתקיים מאז נבחר ל- כנסת כנציג מפלגת העבודה והסתדרות כמזכירה.

לבן-אהרון היו גם כתובות ברורות ל- אחראים למדיניות שאותה תקף: 600 מיליונים ל" ניתנו כפרס לבעלי הסטוקים — בפירות אחוז שששתה הממשלה. כתבי- נו במכתב רישמי לממשלה כי בונים בשי- ביל ספקולאציה, ואנשים מחזיקים דירות גמורות לצורכי רווחים. אני שואל את עופר משיכון עובדים למה שיכון עובדים צריך לבנות דירות ברבע מיליון ל" — והוא עונה לי: "בשביל מי אני בונה את הדירות האלה? שמונים אחוזים מרוכשי הדירות הם חברי הסתדרות".

לאן בכל זאת הלכו המיליארדים? ענה בן-אהרון בעצמו: "ארבעה מיליארד דולר, שישראל חיבת לעולם — כל זה פאנטז- חים? כל זה פיתוח? כל זה קליטת עליה? לא נדבק מזה כלום לכיסים פרטיים?"

יש נדידה מתמדת של הון-עתק, שעובר מהכיס הציבורי לכיס הפרטי. הון עתק? "קבוצה מוזחמת". ליצחק בן-אהרון גם שחבון פתוח עם פנחס ספיר, מבלי שהזכירו במילה אחת, מיחווה דעתו על מפעלי הפיתוח ועידוד השקעות-ההון של מישרד-האוצר:

"אומרים לי שהמציאות הזו, של התי- עשרות וספקולאציות ורווחים קלים ומת- נות — הכרחית לנו, כארץ הזקוקה להון. מי שבדק את הטענה הזו מוצא אותה חלרי- לה, מרוקנת, אוילית.

"יותר משמונים אחוז מן ההון בהשק- עות הוא הון ציבורי. יש כאן עכשיו איזו קבוצה מוזחמת של משקיעים, שאספו את כספם בעסקי זנות בחוץ-לארץ ועשו שם, הון כסף שחור, עכשיו הם באים הנה, בונים בתי-מלון — והממשלה נותנת להם הון לעידוד השקעותיהם".

היו אלה מילים כדורבנות, תשובות כי הלכה, לשאלות כהלכה.

ורק שאלה אחת שכח המראיין לשאול את המזכ"ל המאשים: "בעד מי יצביע, ויקרא להצביע, בבחיי- רות הקרובות?"